35ste jaar. — Nr 123. Zaterdag 13 october 1888.

Men schrijft in: te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle [illegible] van [illegible] aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen [illegible]
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, voorrissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 13 OCTOBER.

Aan onze lezers.

Er zijn menschen die de beleefdheid hebben van alle dagen eenen hoop valsche geruchten over den *Postrijder* uit te strooien. Alzoo is men ons deze week van verscheidene kanten komen vragen of het waar is dat ons blad na nieuwjaar wederom in kleiner formaat zal verschijnen.

Het is bijna onnoodig zulken onnoozelen praat te weerleggen. De *Postrijder* en zijn fransche broeder *le Courrier du Limbourg* hebben hun formaat vergroot, omdat zulks heel noodzakelijk geworden was. Zij zullen voortgaan met in groot formaat te verschijnen, al moge dit de geuzen ook mishagen.

Wij hebben een verzoek te doen aan onze lezers: dat is dat zij in het vervolg de personen doen kennen die deze valsche en kwaadwillende geruchten uitstrooien. Wij zullen daar een kort einde aan maken.

Van alles wat.

In ons nummer van donderdag, hebben wij de kandidatuur te Brussel van M. Picard aangekondigd, alsook de groote lijnen doen kennen van den omzendbrief welken hij aan de kiezers gezonden heeft.

Van hunnen kant zullen de independenten zich onthouden.

Wie zal in deze omstandigheden de zegepraal behalen?

Indien de independenten en konservatieven zich onthouden, zegt het *Handelsblad*, zullen de doktrinairs met hunnen M. Graux tegenover M. Picard alleen staan, die zonder twijfel stemmen zal bekomen, zoowel in het progressisten- als in het independentenkamp.

M. Graux is daarbij niet populair; het is de man der belastingen, die, onder andere reden, het liberalism deden vallen, en dit vergeet de kiezer niet gemakkelijk.

In alle geval, de worsteling zal hevig worden: dat is niet te betwijfelen. Zij wordt overigens altijd hevig daar waar M. Picard op het tooneel komt: men gedenke slechts de meetings van vroeger, in welke zijnen naam betrokken was.

* *

In hare zitting van gisteren heeft de liberale associatie de kandidatuur van M. Féron aangenomen.

* *

Economisten en politiekers, groote mannen, ja zelfs uit onze partij, preeken de landverhuizing aan en zeggen: Gij, werkliê, die niet tevreden zijt met hetgeen gij wint, verhuist, steekt den grooten plas over en zoekt uw geluk in verre landen!

Wij hebben altijd meêlijdend en schokschouderend de sukkelaars nagezien, die het vaderland den rug toekeerden om in Amerika gouden bergen te gaan zoeken!

Dagelijks zien wij het bewijs ervan, dat wij groot gelijk hebben; maar iets waar wij zelfs nog niet aan gedacht hadden, vinden wij vandaag in een blad uit het Walenland:

« HET ZOU KINDERACHTIG ZIJN HET WELGELUKKEN VAN DEN HEER BEERNAERT TE BETWISTEN!.. DEZES POLITIEK STEMT OVEREEN MET HET KARAKTER DES BELGISCHEN VOLKS! » Hebt gij wel gelezen? Wat zegt gij er van? vooral als gij er de volgende zinsneden bijvoegt waarmede het Gentsche liberaal blad zijn artikel sluit:

« Wat medelijden moet de heer Beernaert gevoelen voor die Liberale lawijdmakers, die na zich door hunne eigene kreten het hoofd duizelig te hebben gemaasd, vervolgens handgemeen en alzoo een voorwerp van bespotting en afkeer voor het publiek worden! »

Schrikkelijk veel *Flandre*.

* *

Opgedragen aan de vervolgers der Katholieke Kerk en de belagers der Katholieke geestelijkheid zij de volgende bekentenis, ontvallen aan het archi-liberaal en republikeinsch blad van Parijs, *Le Temps*:

« De Totouniërs behooren tot het Polynesische ras. Bij de komst der Missionnarissen, was de arbeid er reeds in eere, maar alle soorten van misdaden heerschten onder hen, en de zeelieden beschouwden hen als het diefachtigste en wreedste volk van geheel Australië. Den naam wreed verdienden zij geheel, niet alleen door hunne houding tegenover de vreemdelingen, maar wegens de aanhoudende oorlogen die zij met elkander voerden. Het me scheuten en vermoorden van kinderen behooorden er tot de orde van den dag. *Het Christendom heeft dat volk geheel veranderd.* Tegenwoordig zijn alle bewoners Katholiek, en deze eenheid van geloof heeft er toe geleid, dat zij eenparig de bescherming van Frankrijk hebben gevraagd »

En zeggen dat de missionnarissen in het buiten- en in het binnenland, dit is, de Katholieke geestelijkheid, overal dezelfde is!

Stads- & provincie nieuws

VERSLAG

over het bestuur en de zaken der stad Tongeren, neergelegd in zitting van den raad, den 1ⁿ october 1888.

(VERVOLG.)

Uit de opzoekingen door de regeering gedaan, is er gebleken dat in verscheidene huishoudens, neffens den Jeker gelegen, rivierwater gebruikt wordt voor het gereed maken van het eten. Deze handelwijze levert het grootste gevaar op. Wij hebben dit gevaar aan deze personen doen kennen en wij roepen er nog eens hunne aandacht op.

Ter gelegenheid van eene voordracht, den 19 september laatsleden op den grooten wedstrijd der wetenschappen en nijverheid te Brussel gegeven door M. Kemna, doctor in de wetenschappen, leeraar in de normale en in de nijverheids scholen, scheikundige der maatschappij der waterwerken van Antwerpen, hebben wij vernomen, dat er hedendaags een middel bestaat tot zuiverig der waters, dat het dubbel voordeel heeft krachtig en goedkoop te zijn.

Dit middel, dat men te danken heeft aan M. Anderson, lid van de maatschappij der engelsche ingenieurs en direkteur der societeit Easton en Anderson, wordt te Antwerpen gebruikt door de maatschappij der waterwerken van deze stad.

Deze maatschappij is verplicht, door gebrek aan zuiver water, « de onzuivere en « donker gekleurde wateren der rivier, de « Nethe, een der toevloeisels der Schelde, te « gebruiken. »

Proefnemingen zijn insgelijks gedaan te Parys, te Gouda, te Dordrecht en te Ostende.

In de drie eerste steden, is dit middel van zuivermaking der wateren definitief aangenomen. Te Ostende, is het in principe aangenomen.

Het schepencollege zal weldra aan den raad inlichtingen over de toepassing van het stelsel Anderson aan de waters van den Jeker geven, alsook over de som dat het zou kosten.

De raad heeft niet uit het oog verloren het bederven der waters van den Jeker, veroorzaakt door de wateren voortkomende uit suikerfabrieken der omstreken van Borgworm. Dit punt heeft reeds verleden jaar aanleiding tot gegronde klachten gegeven, te Tongeren en in de omstreken. Het college heeft deze klachten aan de provinciale overheden, alsook aan het gouvernement, doen kennen.

De provinciale overheden van Limburg en Luik hebben krachtdadig beloofd, dat deze staat van zaken zou veranderd worden. Het college heeft zorg gehad over eenigen tijd deze beloften te herinneren, daar weldra de suikerfabrieken zal hernomen worden.

Onder datum 29 september laatsleden, hebben wij over dit punt eene depeche van M. den Gouverneur ontvangen, welke luidt als volgt:

« Als gevolg aan uwen brief van den 24 » dezer maand, nr 26, betrekkelijk het » bederven der waters van den Jeker, heb ik » de eer u te doen kennen dat, onder datum » van 4 augustus laatsleden, M. de Gouver- » neur der provincie Luik mij geschreven » heeft dat het bouwen van kommen om de » waters klaar te maken, aan al de suikerfa- » brieken en raperiën der provincie Luik » bevolen is. Deze maatregel, alsook de » arresten der bestendige deputatiën beve- » lende dat de sluizen van alle fabrieken » langs den Jeker moeten opgetrokken blij- » ven van zaterdags 's avonds tot zondags » 's avonds, zullen; hoop ik, den staat van » zaken doen veranderen over denwelken » men de vorige jaren geklaagd heeft. »

(Geteekend) Burg. GOEFF DE BAUVOLERS.

Daar wij de kwestie der waters, onder het oogpunt der openbare gezondheid beschouwd, behandelen, doet het college ook de noodwendigheid kennen, dikwijler, de rioolen der stad met overvloedig water te kuisschen.

Gedurende den zomer, doen wij met overvloedig water de rioolen kuisschen. De inwoners toonen zich tevreden over deze maatregel, welke inderdaad zeer goed is. Maar deze kuisscheing is nog al duur indien men, bij middel van karren, het water aan de rivier moet halen gaan, en het gebeurt dikwijls dat men in den zomer het water aan de putten der stad niet kan nemen, omdat, indien het een droogo zomer is, de waters van Berg ontoereikend zijn. De regeering zoekt een goedkoop middel om de waters van den Jeker te kunnen gebruiken om dikwijls de rioolen te kuischen. Terwijl wij van het water der stad spreken, zijn wij verplicht onzen dank aan onzen ambtgenoot M. Schaetzen te betuigen, welke aan de stad toegelaten heeft eene pomp te plaatsen op eenen put in zijnen hof gelegen, op den hoek der Korvenstraat en der straat voor het Begijnhof. In deze wijk bestaat geene pomp. Degene die zal geplaatst worden, zal aan de inwoners dezer straten een overvloedig water geven, waarvan de ontleding gedaan geweest is. Wij hopen in eene andere straat, welke ook van drinkwater beroofd is, insgelijks eene pomp op eenen bijzonderen put te kunnen plaatsen.

4. POLICIE EN OPENBARE VEILIGHEID.

Het wegruimen der vuilnissen is met reden gekritikeerd geworden. Het kuisschen, ofschoon het gelijkvormig het reglement geschiedt, laat nogtans somtijds te verlangen. Dit reglement zal herzien worden.

Het wegruimen der vuilnissen en der asschen gebeurt op eene gebrekkelijke wijze. Dit wegruimen, hetwelk volgens eene aanbesteding gebeurt, wordt donderdags en zaterdags gedaan, maar dikwijls heel laat in den avond.

Er volgt er uit dat er manden en kisten met asschen en andere overschotten in, 's avonds in den donker op straat blijven staan, hetgeen een gevaar voor de voorbijgangers kan aanbieden.

De ondernemers van het wegnemen der vuilnissen en asschen zeggen dikwijls dat hunne karren en paarden door den dag aan andere werken gebruikt worden.

Bij de eerste aanbesteding, zal er vastgesteld worden dat het wegruimen vroeger moet gebeuren dan het heden geschiedt, om dezen staat van zaken te verbeteren.

Indien het college een goedkoop middel kon vinden om de waters der rivier in het hooge gedeelte der stad te brengen, voor het schoon maken der straten, zou dit middel terzelfder tijd kunnen gebruikt worden om snel de vuurspuiten met water te voorzien in geval van brand. Toen het college zich bezig gehouden heeft met de herinrichting der hulpmiddelen in geval van brand, heeft het de cisternen opgesomd welke zich in bijzondere woningen bevinden waar men in geval van ramp in de naburigheid, gemakkelijk de vuurspuiten zou kunnen opzetten. Met de middelen over dewelke wij heden beschikken, kan het water der bijzondere cisternen, alsook het water der putten der stad, zeer ver gespuit worden.

In zake van politie, krijgt de regeering dikwijls klachten, over het gebruik der draaiorgels in publieke ballen.

Ofschoon, volgens de toelatingsbilletjen om deze ballen te geven, er geen gebruik van draaiorgels mag gemaakt worden, nogtans staat er geene straf op dit gebruik.

Daar het gebruik van draaiorgels in de openbare ballen onaangenaamheden aan de geburen oplevert en de openbare rust stoort, zal de raad weldra zich moeten bezig houden met een nieuw artikel aan het reglement bij te voegen.

De dienst der nachtwachters zal voortgaan zoals bij de drie laatste jaren uitgeoefend geweest is. De uitslagen welke hij opgeleverd heeft zijn zeker voldoende.

(Wordt vervolgd.)

Zaterdag heeft het parket van Tongeren zich naar Boorsheim begeven om een onderzoek in te stellen over eene kindermoord, aldaar door eene halfzinnelooze vrouw gepleegd, zekere Ida V..., die in eene schuur op eene hoop stroo en vodden woonde. De rampzalige moeder had haar pas geboren kindje met het hoofd tegen den muur geslagen. Het schijnt dat zij over vijf jaren ook haar eerste onwettig kind heeft doen verdwijnen; thans leelde zij nog in de grootste ellende met een meisje van 2 jaar, van de aalmoezen der geburen. De toestand van de ongelukkige vrouw heeft nog niet toegelaten haar in hechtenis te nemen; zij wordt door de gendarmerie bewaakt.

Examens.

M. Constant Schreiber van Tongeren heeft met onderscheiding het examen van landbouw-ingenieur afgelegd in de hoogere landbouwschool van Leuven.

M. Ludovic Nagels van Tongeren heeft het examen afgelegd van doctor in politieke en bestuurlijke wetenschappen.

M. Joseph Melotte van Emael, komt, met de grootste onderscheiding, in de school van den burgerlijken genie, het examen van ingenieur der bruggen en wegen af te leggen.

Hij is de eerste uitgeroepen.

M. Joseph Stiels van Maeseyck, heeft met onderscheiding het examen der candidatuur in de rechten afgelegd.

M. O. Vroonen van Basheers, heeft de eerste proef der candidatuur in wijsbegeerte en letteren afgelegd.

De gemeenteraden zijn verzocht zonder uitstel twee hunner leden, aan te stellen, om deel te maken van de commissie ingesteld door artikel 58 der wet van den 28 juni 1822 over de personeele belasting. Deze comissie is gelast over te gaan tot de benoeming der benoodigde schatters en tegenschatters voor de waardeeringen, opnemingen en opstellingen.

Volgens de wet van den 30 juli 1881, is deze commissie ook gelast de verdeelers der patenten te benoemen voor denzelfden termijn en volgens dezelfde vormen als de experten der persoonelle belasting. De heeren controleurs en ontvangers der belastingen zijn aangesteld om in de gemeenten van hunnen omtrek deel van die commissie te maken.

Brouckom.

Men schrijft ons uit Borg-Loon:

Herinrichting der societeit « de Gevriendjes. » — Samenspraak tusschen Baas Ganzendonk en Kobeken.

Kobeken. — Uwe societeit « de Gevriendjes » schijnt zeer ziek, zij is versleten, Baas. Heeft zij de medecijn genomen door uw bekwame hand bereid? Toenik u laastmaal zag, beloofdet gij mij veel nieuws over hare herinrichting, en weet wel, Baas: « Beloven en houden staat goed bij jongen en ouden. »

Ganzendonk. — 't Is zoo, Kobeken. Ik heb gewerkt zeer lange weken; onze societeit is geensch herschapen. Denk eens hoe zullen de Kalotjes nu staan kijken. Niets wil ik u verzwijgen, Kobeken. Hoor eens: H. H. oversten der societeit « de Gevriendjes »: Baas Ganzendonk, voorzitter en nieuwe directeur; Baas Peer, ondervoorzitter; Pradi, geheimschrijver; Stookmans, vaandeldrager; Stippertje Kloek, tamboer.

DE

VERVLOEKTE DOCHTER (1)

DOOR

Emile Richebourg.

4de VERVOLG.

VIII. — VADER EN DOCHTER.

In Juni is men op het platteland vroeg op, de zon rijst voor vier ure uit de kimmen. De maaiers houden bijzonder van de vroegte, zij willen van de frischheid van den morgenstond profiteeren, en het gras is malscher en gemakkelijker te maaien, als er de dauw op ligt.

De eerste maaiers die op de hoeve kwamen, brachten daar de tijding van de misdaad, die des nachts op den weg naar Frémicourt, in de nabijheid van Seuillon, was gepleegd.

Zij vertelden dat de maire met verscheidene andere personen naar het lijk was gaan zien; dat men het naar den maire gebracht had en 't gerecht was gaan waarschuwen.

— 't Is verschrikkelijk, 't is afschuwelijk! riepen de twee dienstboden, door een hevige vrees aangegrepen.

Lucile, die, ter prooi aan allerlei droevige gedachten en sombere voorgevoelens, welke zij niet van zich kon weren, des nachts geen oog had kunnen sluiten, hoorde het drukke en luide uitgeroep; zij sprong het bed uit, sloeg een mantel om, wierp de deur van haar kamer open en luisterde.

— Weet men reeds wie de moordenaar is? vroeg een der knechts.

— Neen! Natuurlijk! hij zal het niet in de straten van Frémicourt gaan rondbazuinen. Doch laat hij zich maar schuilhouden, de schurk! de gendarmen zullen hem wel vinden.

— Kent men den naam van het slachtoffer?

— Neen; 't moet een vreemdeling wezen.

— Ach!..... Waarmede is de moord gepleegd?

— Volgens het zeggen, moet een geweer of pistoolschot op korten afstand op hem gelost zijn.

(1) Verboden nadruk voor de gazetten die geene overeenkomst gesloten hebben met de *Sociétés des gens de lettres* van Parys.

— Het was zeker om hem te berooven.

— Dat spreekt van zelf. Men doodt iemand niet alleen uit plezier om te moorden.

— Is hij jong?

— Hij moet niet ouder dan 25 jaar zijn.

— Ach, die arme jongen! riep een der dienstmeiden.

Nu volgde een stroom van verwenschingen en scheldwoorden tegen den moordenaar.

Lucile slaakte een hartverscheurenden kreet en viel met een zwaren slag achterover.

Rouvenat, die insgelijks met de grootste opmerkzaamheid had geluisterd naar hetgeen beneden gesproken werd, hoorde den kreet van Lucile en het geluid van haren val. Hij snelde de kamer van zijn meester uit en ijlde naar het meisje, dat geheel bewusteloos was. Hij nam haar in zijne armen, legde haar te bed en bewees haar de teederste zorg.

Intusschen hadden de maaiers en knechts het huis verlaten, eenigen om naar de stallen, de anderen om naar hun land te gaan.

Lucile kwam langzamerhand weer tot bewustzijn. Vreezende dat zij hem met vragen zou lastig vallen, verwijderde Rouvenat zich snel en ging naar beneden.

Het eerste voorwerp waarop zijn blik viel, was het geweer, dat zijn meester voor de misdaad had gebruikt. Hij haastte zich het weder voor den schoorsteenmantel te hangen; vervolgens ging hij, de handen in zijne zakken, bedaard en met een rustig voorkomen het huis uit, liep de plaats over en de stallen in, waar hij als gewoonlijk overal zijn oogen liet rondgaan.

Lucile had het gebruik harer zinnen teruggekregen. Eerst zag zij verwonderd om zich heen, daarna herinnerde zij zich alles. Als een vreeselijk spook daagde de ontzettende waarheid voor haar geest op, en zij was verpletterd onder het gewicht van haar verschrikkelijk ongeluk. Afwisselend kwam op haar doodsbleek gelaat een uitdrukking van hevige smart, van wanhoop, woede en afschuw. Geen traan welkte in haar oogen op, maar zij had een zonderlinge gloed, die vonken scheen te schieten.

Onder het slaken van een gebrul als van een getergden panter, stond zij met een sprong midden in de kamer.

Woest wierp zij hare lange loshangende lokken over haar schouders terug en drukte krampachtig de handen tegen haar hoofd.

Eensklaps een besluit nemend, greep zij een donkerkleurige japon en een klein zwart laken mantelje uit de kast en was in weinige oogenblikken gekleed.

Juist had zij een fluweelen hoedje opgezet, toen de deur harer kamer werd opengeworpen.

Zij keerde zich om. Haar vader stond tegenover haar.

Zij merkte het niet op dat zijne oogen diep in hunne kassen gezonken waren, dat zijn voorhoofd in den afgeloopen nacht met diepe rimpels was doorploegd geworden, dat zijn gelaat akelig verwrongen was; zij dacht alleen aan zijn misdaad.

Haar oogen funkelden onheilspellend.

Het hoofd achterover geworpen en den arm naar haar vader uitgestrekt, riep zij hem met heesche stem toe:

— Moordenaar!

Mellier, die dezen kreet van woede en wanhoop niet had verwacht, waggelde achteruit alsof eene slang hem had gestoken. Maar onmiddelijk keerde zijn onbuigzame geestkracht terug, en hij kreet haar toe.

— Rampzalige!

Lucile veranderde niet van houding.

— O, gij ellendige! brulde Mellier. Die laagharige heeft mijn naam met schande bedekt; ik heb mij gewroken.

— Ja, ja, het was mijn Edmond!

— O, die rampzalige! zei Mellier op doffen toon. Zij is zoo diep gezonken, dat zij op mijn leed zelfs durft roemen.

Pier Rouvenat stortte de kamer binnen.

— Ge hebt gelijk, zei Mellier op ijskonden toon en op zijn dochter een blik van de diepste verachting werpend, dat meisje is krankzinnig.

— Ja, ik ben krankzinnig, herhaalde Lucile, krankzinnig van droefheid en wanhoop.

— Jacques, smeekte de oude dienaar, wees niet zoo hard tegen haar, zij is uw kind.

— Die rampzalige is niets meer voor mij.

— Jacques, Jacques, hernam Rouvenat, kunt ge na de ontzettende gebeurtenis van dezen nacht nog onverbiddelijk zijn? Moet ge niet veel eer vergeven?

Mellier ontroerde; hij was eenige oogenblikken besluiteloos, en een hevige kamp tusschen twee tegenstrijdige gevoelens woedde in zijn boezem. Eindelijk zich tot zijn dochter richtend, sprak hij:

— Om de nagedachtenis van uw moeder, die een rechtschapen en eerbiedweerdige vrouw was, wil ik medelijden met u hebben, ik vergeef u niet, maar sta u toe, in dit huis te blijven.

— Na mij diep ongelukkig te hebben gemaakt, hernam Lucile met bijna verstikte stem, na hem gedood te hebben, meent ge buitengewoon edelmoedig te zijn door mij 't leven te laten.... en dat noemt ge medelijden? Zoudt ge denken dat ik thans nog wil leven, nu ik geen hoop meer heb? Waarom zou ik leven? Om onafgebroken te weenen en te zuchten? Ge hebt mijn geheim ontdekt; ge wist dat ik schuldig was; ik had u bedrogen en zwaar beleedigd, dat is zoo, en ge hadt het recht mij rekenschap te vragen van mijn gedrag. Ge hadt mij moeten ondervragen, ik zou alles gezegd hebben. O, uw woede zou vreeselijk zijn geweest, ik weet het; maar ge zijt mijn vader; ge hebt het recht mij te straffen; ik zou dus zonder klagen uw bestrafling hebben geduld.

— Hij was een ellendeling. Niemand kende hem; hij hield zijn naam geheim.

— Hij hield dien niet geheim, hij kende hem zelf niet. Maar hij hoopte hem thans te weten te komen. Hoopvol en vertrouwend zou hij vertrekken. Hij zou weldra zijn teruggekomen met een naam, een familie, misschien met vermogen, om u mijn hand te vragen.

— Leugen! Leugen!

— Neen, 't is de waarheid! de ongelukkige kon niet weten, dat ge hem langs den weg zoudt opwachten om hem te dooden.

Lucile barstte in snikken los.

— Ik duld niet dat ge huilt, zei Mellier hartvochtig; uw tranen zijn een nieuwe beleediging voor mij.

Met diepe verontweerdiging en fonkelende oogen richtte zij zich op:

— Zoudt ge mij willen verbieden te weenen? riep zij met trillende stem. Mijn tranen zullen nimmer opdrogen. Thans nu toch tusschen ons beide een onmetelijke kloof gaapt, deins ik niet terug noch te ontkennen, wat voor u nog verborgen was. Voor het altaar te Firmeny zwoer ik Edmond eenige trouw en vereenigde ons de band des huwelijks voor altijd. De uur ook u dit bekend te maken was nog niet gekomen, maar gij hebt ze uitgelokt.

Die onverwachte verklaring was een nieuwe ontzettende slag voor Jacques Mellier.

— Pier, riep hij razend van toorn, ik heb geen dochter meer! Daarna zich tot Lucile wendend, vervolgde hij:

— Rampzalige, ge hebt zoneven er goed aan gedaan, mijn medelijden te weigeren. Ga, ik heb voor u geen medelijden meer. Ik laat u aan uw lot over; ik verloochen u; ik verjaag u! Ga, ga! En neem mijn vloek mede, ik vloek u!

Met een dreigend gebaar wees hij haar de deur.

— Maar dat is onmogelijk! riep de oude dienaar wanhopig, ge zult uwe dochter niet verjagen, ik verzet mij er tegen.

— Ik wil haar niet meer zien. Laat haar gaan waar zij wil.

Met vaste schreden ging Lucile naar de deur. Rouvenat wilde haar tegen houden.

— Neen, neen, zeide zij; ik wil geen uur langer in dit huis blijven.

— Maar, ongelukkige, riep de oude dienaar met tranen in de oogen, waar wilt ge heen?

— Ik weet het niet.

— O, neen, gij zult niet van hier gaan, Jacques, in naam des Hemels, houd haar terug.

Mellier bleefonbewegelijk en sprak geen woord.

— Goede Pier, sprak Lucile, doe geen poging om mij terug te houden, 't zou nutteloze moeite zijn..... ik wil van hier. Ik heen verjaagd en vervloekt. Pier, Pier, vergeet mij niet, denkt nu en dan aan de ongelukkige Lucile!

Zij ijlde de kamer uit en liep snel de trap af.

Rouvenat wil haar volgen.

— Blijf! gebiedt Mellier op bevelenden toon.

De oude dienaar gehoorzaamt.

Lucile verlaat het huis door de kleine achterdeur, snelt den tuin door, neemt een smal pad tusschen twee heggen en bevindt zich spoedig buiten het grondgebied van Seuillon...

Pier was bij zijnen meester gebleven, in de hoop dat deze nog tot hem zegden zou: Roep haar terug! Loop haar na! Maar de woorden die hij verwachtte werden niet uitgesproken.

Evenwel wordt Mellier na verloop van eenige oogenblikken door een zenuwachtig beven overvallen; zijne haren rijzen te berge, zijne tanden klapperen op elkander.

— Jacques, gij zijt ziek, gij zijt lijdend, zegt Rouvenat.

— Ziek, neen! Maar ik weet niet wat mij overkomt. Mijn hoofd brandt, mijne leden zijn als gebroken, mijne borst schijnt vaneengereten te worden, mijn gezicht wordt beneveld, en ik zie, ik zie.... bloed!

— Zou dat het berouw zijn? mompelt Rouvenat in zich zelven.

Het was slechts een oogenblik van zwakte, waartegen Mellier zich verzet en die 't hem spoedig gelukt te overwinnen.

Hij gaat naar zijne kamer terug, waarheen Pier hem volgt.

Hij neemt aan zijn bureel plaats en trekt eene lade open, waaruit hij twee geladen pistolen pakt, die hij voor zich legt.

— Wat wilt gij daarmee doen? vraagt Rouvenat in den hevigsten angst.

Mellier laat een woesten lach hooren.

— Ik moet mij immers verwachten dat de gendarmen hier zullen komen, zegt hij koel. En denkt gij dat ik mij als eenen dief, als eenen lagen moordenaar zal laten medenemen? Laat hen komen; ik zal hun mijn lijk voor de voeten werpen.

Pier smoort eenen kreet, die zijne borst wil ontsnappen.

— Maar men weet niets, niemand zal u beschuldigen; niemand zal op het vermoeden komen...

— De rampzalige die ik heb weggejaagd, zal mij gaan aanklagen.

— Jacques, wat gij daar zegt, is monsterachtig!

Mellier haalt verachtelijk de schouders op:

— Zij heeft er reden toe, zij zal zich wreken.

— Jacques, dat is te veel, dat is te veel!... Gij hebt voor uwe dochter minder medelijden gehad dan gij voor eenen hond zoudt hebben; gij hebt haar verjaagd en vervloekt, en nu belastert gij haar. Ik wist dat gij driftig, razend van woede kunt zijn, — zij zijt zo wreedaardig! Ach, in weerwil van mijne genegenheid, van mijne verknochtheid, vrees ik dat ik afschuw en verachting voor u zal gevoelen!...

De gloed in de oogen van Mellier verdoofd. De laatste woorden van Rouvenat schijnen hem te hebben getroffen; hij laat zich, als verbrijzeld, in eenen leunstoel nedervallen...

IX. — EEN VROEGTIJDIG BEZOEK.

Rouvenat verliet de kamer en ging beneden naar de groote zaal.

Bijna op hetzelfde oogenblik, werd de deur geopend, en Jan Renaud kwam binnen.

De brave man scheen uitgepuft van vermoeienis.

— Goeden morgend, mijnheer Rouvenat, sprak hij zijne muts afnemende; hoe gevoelt gij u dezen ochtend?

Rouvenat had de kracht zich opgeruimd te toonen.

— Zeer wel, vriend Renaud, als iemand die in zijn schik is omdat hij eenen heerlijken dag voor den hooitijd tegemoet ziet.

— Het zal wederom warm worden, mijnheer Pier!

— Wat brengt u zoo vroeg hierheen, Jan?

— Ik ben reeds naar Frémicourt geweest, waar ik eene boodschap moest doen; op mijnen terugkeer sloeg ik den weg naar de hoeve in. Gij weet de gewoonte...

— 't Is wel lief van u, beste Renaud; gij vergeet uwe vrienden niet.

— Indien ik gebreken heb, is het zeker niet dat van ondankbaar te zijn.

— Dat moogt gij wel zeggen. Wilt gij een slokje?

— Ik dank u, 't is nog te vroeg.

— Hebt gij goed nieuws medegebracht uit Frémicourt?

— Integendeel mijnheer Pier!

Rouvenat voelt zich ontstellen.

— Hoe, integendeel? Wat wilt gij zeggen?

— Hebt gij er dan nog niets van gehoord?

— Waarvan?

— Het dorp is in rep en roer!

— Wat is er dan gebeurd?

— O, een groot ongeluk!

— Een brand?

— Neen, iets vreeselijker.

— Gij doet mij schrikken, Jan!

— 't Is waarlijk ook om er van te schrikken, mijnheer Rouvenat.

— Maar zeg mij dan toch wat er gebeurd is.

— Eene misdaad!

— Eene misdaad?

— Ja, een afschuwelijk schelmstuk! Het is dezen nacht gepleegd.

— Te Frémicourt?

— Neen, op den weg, een kwartier van hier, voordat men aan de steenen brug komt.

— 't Is verschrikkelijk!

— Ontzettend, mijnheer Rouvenat! Een jongeling is vermoord!

— Mijn God! mijn God! Dit is de eerste maal dat zoo iets in onze vallei gebeurt!

— Dat is zoo, maar 't geval is er niet minder ongelukkig om.

— Weet men wie de moordenaar is?